Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 464 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2025 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Naam : M. (..)
voornaam : M. (..)
geboortedatum : (..)1994
geboorteplaats : (..)
nationaliteit : Marokko
In voorkomend geval, alias: M. M. (..), (..)1994, Marokko – M. (..), (..)1996, Algerije – M. M. (..), (..)1994, Marokko – M. M. (..), (..)1996, Algerije
wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de

overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene werd op 25.06.2021 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar voor volgende feiten: inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd-of bijkomstige activiteit, verdovende middelen-onwettig bezit. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan verkoop en de levering van cocaïne en heroïne, en dit in het kader van een vereniging. Betrokkene bleek een cruciale rol te vervullen binnen de organisatie. Uit de gecapteerde gesprekken kwam naar voor dat verschillende leden van de organisatie zich door hem lieten bevoorraden. Betrokkene beschikte ook over verschillende drugskoeriers die hij aanstuurde om leveringen te doen en waarvoor hij woningen huurde. Uit de gevoerde gesprekken bleek tevens dat betrokkene zaken bewaarde in de woning van zijn zus te Antwerpen. Het staat bovendien vast dat betrokkene daarbij fungeerde als leidinggevende persoon van de vereniging. De schuld van M. M. (..) aan bovengenoemde feiten is bewezen gelet op de (heterdaad) vaststellingen van de verbalisanten, het telefonie-ondrzoek, de resultaten van de huiszoekingen onder andere op het adres (..) 15 en op het adres (..) 42, de verklaringen van zijn kompaan en de inhoud van de gecapteerde gesprekken. De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef. Betrokkene was enkel uit op snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden me de gevaren van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met overlast voor de maatschappij. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)." Gezien

de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.
Artikel 74/11
Betrokkene wordt een eerste keer gesproken op 24/11/2016 in de gevangenis van Tongeren door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. In het hoorrecht verklaarde hij de genaamde M. M. (..) geboren op (..)1996 te (..). Hij verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben. Verder verklaarde betrokkene een duurzame relatie te hebben met een genaamde 'F. (..)', wonende te Brussel. Haar achternaam kende hij niet en ze zou hier verblijfsrecht hebben. Meer informatie geeft hij niet. Hij heeft geen familie of (minderjarige) kinderen in België. Betrokkene verklaarde een ziekte te hebben maar kan dit niet verder uitleggen. Men is dus niet op de hoogte van de mogelijkheid tot reizen naar land van herkomst. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer naar Algerije, omdat hij er geen eten zou hebben en zijn ouders zouden al gestorven zijn. Zijn familie zit in Frankrijk. Betrokkene werd vrijgesteld aan de hand van een bevel om het grondgebied te verlaten die hij betekende op 25/06/2021. Op 15/06/2022 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. In zijn gevangenisdossier konden wij een geldige Marokkaanse paspoort terugvinden. Op 25/01/2023 werd meneer M. (..) voor een tweede keer gesproken, dit keer in de gevangenis van Wortel door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie en er werd gepeild naar zijn intentie met betrekking het indienen van een VILO. Betrokkene verklaarde onmiddellijk zijn straf volledig te willen uitzitten. Er wordt verduidelijkt dat in geval van strafeinde door DVZ een terugkeer naar Marokko kan worden georganiseerd. Hij gaat absoluut niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat hij daar geen familie meer heeft en nergens terecht kan. Zo zou hij geen contact meer hebben met zijn vader, zouden zijn moeder en zus legaal gevestigd zijn in Frankrijk en een andere zus zou in België wonen. Hij zou twee vrouwen hebben, eentje waarmee hij officieel getrouwd zou zijn in Spanje en eentje in Nederland. Hij stelt verblijfsrecht te hebben in Spanje. Via EuresCrim mochten we echter bericht ontvangen dat betrokkene op 14.06.2022 een aanvraag indiende bij de Spaanse autoriteiten als familielid van een EU-burger, doch deze werd zonder gevolg geklasseerd dd. 02.11.2022. Hij heeft dus geen recht op verblijf in Spanje. Betrokkene werd op 12/04/2023 opnieuw gesproken in de gevangenis van Wortel door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Samen werd het formulier hoorrecht ingevuld. Hierin verklaarde hij ongeveer 15 jaar geleden in Marokko te hebben verlaten. Hij zou door heel Europa gereisd zijn. Hij verklaarde niet in het bezit te zijn van enige identiteitsdocumenten. In zijn gevangenisdossier kunnen wij echter wel een –toen nog geldige – Marokkaanse paspoort vinden. Hij verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België, wel twee vrouwen op na te houden in Spanje en Nederland. Hij stelt met beide officieel getrouwd te zijn. Hij heeft geen (minderjarige) kinderen in België. Hij krijgt bezoek van zijn echtgenote 'B. B. (..)'. Mevrouw B. (..) is niet gekend bij onze diensten. Hij zou een zus genaamd 'M. S. (..)' in België hebben, wonende te Antwerpen met recht op verblijf. Hij kan geen exacte adres geven. Verder verklaarde hij pijn te ervaren in beide schouders, doch kan geen diagnose meegedeeld worden. Hij zou dagelijks pijnstillers innemen. Hij werd verzocht medische documenten door te sturen. Tot op heden heeft hij dit nog niet gedaan. Hij gaat opnieuw niet akkoord met een terugkeer naar Marokko om opnieuw dezelfde reden, omdat hij er geen werkplek noch familie zou hebben. Hij zou al 15 jaar niet meer in Marokko zijn geweest. Betrokkene ontving in het kader van een mogelijke tussenstaatse overbrenging een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 10 jaar die hij betekende op 10/05/2023. Hiertegen werd beroep aangetekend. De Dienst Vreemdelingenzaken alsook de Raad van Vreemdelingenbetwisting heeft geweigerd het inreisverbod op te heffen en is dus nog steeds geldig.
Uit zijn administratief dossier konden wij vaststellen dat zijn Marokkaanse paspoort niet meer geldig zou zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken hebben hem positief kunnen identificeren door Marokko op 01/07/2025. Op 12/08/2025 werd betrokkene nogmaals gesproken in de gevangenis van Wortel door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn strafeinde. Hij verklaarde in zijn interview Marokko ongeveer 17 jaar geleden verlaten te hebben. Hij reisde door heel Europa en situeert zijn laatste binnenkomst in België in 2019. Verder verklaarde betrokkene geen duurzame relatie, noch minderjarige kinderen te hebben in België. Hij zou wel een zus hebben in België, namelijk mevrouw M. (H.)S. (..). Volgens het administratief dossier zou zij recht hebben op verblijf in België. Volgens de administratie van de gevangenis kunnen wij vaststellen dat hij het afgelopen jaar geen fysiek bezoek heeft gekregen. Tot slot verklaarde hij niet te lijden aan een ziekte dewelke hem zou kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, Marokko. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat hij een partner zou hebben in Spanje, een zus in België en een moeder in Frankrijk. Uit het administratief dossier kunnen wij vaststellen dat hij geen recht op verblijf heeft in een andere Europees land, hij zal dus het Schengengebied moeten verlaten en moeten terugkeren naar Marokko.
Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre

adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zus wordt dan ook niet aangenomen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet twee middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL
- Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

2.1. A/ Theoretische argumentatie:
7.-
Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.
De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.
Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[…]"
Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.
Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:
a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 20.08.2025 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;
De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.
2.1.B/ Concrete toepassing:
8.-
Er werd aan verzoeker een inreisverbod van 10 jaar (bijlage 13 sexies) betekend op datum van 22 augustus 2025 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).
Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan drugsdelicten. De veroordelingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn niet van die aard dat dit zou leiden tot een gevaar voor de samenleving of de openbare orde!
Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging, hetgeen geenszins is gebeurd.
Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.
Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in

samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).
Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:
"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".
Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.1 Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.
In casu dient er opgemerkt te worden dat verzoeker eenmalig werd veroordeeld. Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk is aan het nemen en zijn straf is aan het ondergaan.
Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.
Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.
Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.
Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.
Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft. Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.
Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van. Hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk aan het nemen. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen zoals vermeld in de bijlage 13 sexies is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een thans nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.
Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren.
Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling immers niet.
De motieven van verwerende partij zijn in geen geval draagkrachtig en dragen de beslissing niet.
Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit deze veroordeling heeft verzoeker lering getrokken:
"Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een […] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde […] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."
De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook absoluut onjuist en stemmen geenszins overeen met de werkelijkheid.
Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 20.08.2025 op een niet-afdoende wijze door verwerende partij werd gemotiveerd, daar de motieven in casu niet correct zijn.
9.-
Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat een inreisverbod van 10 jaar absoluut niet proportioneel is met de werkelijkheid.
Verwerende partij motiveert geenszins waarom zij meteen is overgegaan tot betekening van een inreisverbod van 10 jaar!. Te meer, het motief dewelke zij tracht te hanteren teneinde het inreisverbod te staven, m.n. dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden is geenszins gesteund op correcte en juiste feitelijke gegevens.
Verzoeker kan niet genoeg herhalen dat het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens. De motieven van verwerende partij stemmen echter geenszins overeen met de werkelijkheid.
Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een inreisverbod van 10 jaar diende te worden opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.
Dat in casu dan ook vaststaat dat verwerende partij de motiveringsverplichting manifest heeft geschonden.

TWEEDE MIDDEL
- Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM

2.2.A/ Theoretische argumentatie:
10.-
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).
De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
11.-
Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
12.-
Artikel 8 EVRM:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".
Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:
"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.
Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.
2.2.B/ Concrete toepassing:
13.-
Verwerende partij beweert dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certa non.
Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van verwerende partij om het loutere feit dat verzoekende partij een strafrechtelijke verleden heeft. Volgens verwerende partij zou verzoeker een gevaar uitmaken voor de openbare orde, quod non.
In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 10 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Rijk, alsook in het Schengengebied heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.
Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 10 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.
Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.
Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld nu verweerster wist dat verzoeker zijn zus heeft in het Rijk en nog enorm veel familieleden heeft in Europa.
De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.
Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou

kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 10 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.
De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.
Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.
Meer nog, verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het gegeven dat verzoeker zijn privé- en familiaal leven in het Rijk heeft gevestigd. Minstens had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden!

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.
De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.
14.-
10 jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt.
Het is voor verzoeker dan ook onduidelijk waarom verwerende partij meteen en zonder enig degelijk onderzoek heeft gekozen voor de maximumtermijn van 10 jaar en geen kortere termijn.
Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij.
Verweerder heeft bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verblijft al jaren onafgebroken in België en heeft Marokko 17 jaar geleden verlaten. Hij heeft familieleden in verschillende landen, waaronder België, Frankrijk en andere landen van de Europese Unie.
Dit gebrek aan individuele beoordeling schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.
Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat alle relevante feiten en omstandigheden worden onderzocht voordat een besluit wordt genomen. Verweerder heeft nagelaten om te overwegen hoe het inreisverbod de beroepsuitoefening van verzoeker zal beïnvloeden. Bovendien is het evenredigheidsbeginsel geschonden, aangezien de gevolgen van het inreisverbod buitenproportioneel zijn in verhouding tot de overtreding.
Zowel het inreisverbod zelf, als de duur ervan kan immers enorme schade berokkenen aan verzoeker. In casu, maakt het inreisverbod ook een schending uit op het privé- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft enorm veel vrienden en familieleden in het Rijk en heeft thans zijn centrum van zijn belangen in het Rijk gevestigd. Het inreisverbod is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 EVRM.
Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk privéleven van verzoeker in het Rijk.
De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.
In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van 10 jaar. De wet vereist een evenredigheidstoets. Dit gebeurt in casu niet.
15.
Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden door de Raad dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. Het inreisverbod is kennelijk onredelijk genomen en werd, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust, geenszins zorgvuldig voorbereid en gebaseerd op correcte feitenvinding.
De motieven dragen het inreisverbod niet, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 10 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is.
Dit middel is derhalve ernstig en gegrond."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op *"afdoende*" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat de verwijderingsbeslissing van 20 augustus 2025 gepaard gaat met een inreisverbod van tien jaar omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van tien jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom er voor een inreisverbod met een duur van tien jaar wordt geopteerd. Ter verantwoording van deze duurtijd wordt immers uitdrukkelijk en uitvoerig ingegaan op haar individuele situatie. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden als zou de gegeven motivering een standaardmotivering zijn en dat op *"quasi automatische wijze"* een termijn van tien jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel alsook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1.
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
(..)
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip "*bedreiging voor de openbare orde*" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "*gevaar voor de openbare orde"* in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van

artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip "*openbare orde*" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "*gevaar voor de openbare orde"* als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde"* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

De Raad wijst er ook nog op dat het EHRM nooit een minimumvereiste heeft vastgesteld met betrekking tot de strafmaat of de ernst van het misdrijf dat uiteindelijk tot uitzetting of een beperkende maatregel lijdt ((EHRM, 12 januari 2021, *Khan/Denmark*, § 68-70). Waar één bepaald misdrijf wegens de matige ernst ervan of de lichte strafmaat mogelijks niet afdoende is, is dat anders wanneer gekeken wordt naar de gehele criminele historiek. Het criminele verleden kan derhalve zwaar doorwegen in de belangenafweging (EHRM, *Mohammad/Denmark*, 20 november 2018; EHRM, *Shala/Switzerland*, 15 november 2012; EHRM, *Muradeli/Russia*, 9 april 2015).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

In casu blijkt dat de verwerende partij, en anders dan wat de verzoekende partij met haar betoog lijkt voor te houden, niet alleen verwezen heeft naar de strafrechtelijke veroordeling die verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf in België heeft opgelopen, maar tevens omstandig heeft geduid welke de feiten zijn die aan de basis liggen van deze veroordeling, alsook de zwaarwichtigheid ervan. Verzoekende partij betwist niet, en hetgeen ook steun vindt in het administratief dossier, dat zij op 25 juni 2021 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar wegens verkoop en levering van cocaïne en heroïne en dit in het kader van een vereniging. Verder blijkt, zoals de verwerende partij correct toelicht in de bestreden beslissing, dat verzoekende partij een leidinggevende rol had in deze criminele vereniging en dat haar leidmotief gemakkelijk geldgewin was. De verwerende partij stelt vast dat de gepleegde feiten doen getuigen van een gebrekkig normbesef in hoofde van verzoekende partij en wijst erop dat de inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit in de eerste considerans van het kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 wordt overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Zij vervolgt: "*Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. (..) Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde ook het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96 (..) en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)".* De verwerende partij besluit dat gelet op de ernst van de feiten verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Met haar betoog dat zij slechts eenmaal veroordeeld werd, zij haar straf aan het ondergaan is en zij tot schuldinzicht is gekomen, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de ernst van de door haar gepleegde feiten.

Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*)

Ook het Europees Hof van Justitie heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*,, punt 67).

Gelet op haar deelname aan de levering en verkoop van harddrugs in het kader van een vereniging en waarbij ook niet mag vergeten worden dat verzoekende partij een leidinggevende rol opnam, dat deze feiten ook doen getuigen van een gebrekkig normbesef in hoofde van verzoekende partij en gelet op haar leidmotief, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij door haar gedrag een zodanig ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde dat haar een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij toont met haar bloot betoog tot schuldinzicht te zijn gekomen geenszins aan dat haar ingesteldheid (dermate) gewijzigd is dat zij niet meer geacht kan worden een gevaar voor de openbare orde uit te maken. Ook het feit dat zij haar straf aan het ondergaan is doet niet anderszins besluiten.

Daarenboven wijst de Raad erop, en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, dat zij niet aan haar proefstuk toe is nu blijkens de gegevens van het administratief dossier zij ook al eens op 7 augustus 20216 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld als mededader bij inbreuken op de wetgeving inzake drugs tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende drie jaar behalve 9 maanden effectieve gevangenisstraf (zie opsluitingsfiche, stuk 6 in het overgemaakte elektronisch dossier).

Zoals blijkt uit de gegeven motivering en de bespreking ervan *supra* heeft de verwerende partij wel degelijk de ernst van de door verzoekende partij gepleegde feiten in haar beoordeling betrokken alsook heeft zij omstandig weergegeven waarom verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde naar de toekomst toe ernstig te kunnen schaden. De Raad wijst er daarbij nog op dat de verwerende partij geenszins moet aantonen dat verzoekende partij ook werkelijk zal recidiveren, maar enkel een redelijke inschatting moet maken van mogelijk ernstig crimineel gedrag naar de toekomst toe, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft. Met haar verder niet-geconcretiseerd betoog dat de verwerende partij *“geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren”* toont verzoekende partij niet aan met welk pertinent gegeven de verwerende partij in haar beoordeling onterecht geen rekening heeft gehouden.

2.8. Zoals verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij bij het bepalen van de duurtijd evenzeer rekening gehouden met de relevante persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij die zij naar aanleiding van haar horen kenbaar heeft gemaakt. Verzoekende partij betoogt dan wel dat er geen redelijke en zorgvuldige afweging werd gemaakt van haar familiale belangen maar zij kan hierin niet gevolgd worden.

Zo heeft de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar gezins- en familieleven, doch niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar het feit dat haar zus in België verblijft alsook dat zij *“familieleden in Europa”* heeft, maar daarmee doet zij geen enkele afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij met verwijzing naar de vaste rechtspraak van het EHRM dat, opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen volwassen verwanten, bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen aangetoond te worden, en dat verzoekende partij dit niet heeft aangetoond. Haar banden met volwassen verwanten die in België verblijven doen bijgevolg van niet meer getuigen dan van gewone emotionele banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden. Dergelijke banden kunnen ook vanop afstand met moderne communicatiemiddelen of via bezoeken in het herkomstland onderhouden

worden en worden aldus niet doorkruist door het bestreden inreisverbod. Verzoekende partij is een volwassen, gezonde persoon waarvan verwacht mag worden dat deze op zelfstandige wijze haar leven kan verderzetten in het herkomstland. Haar – overigens blote – betoog niemand meer te hebben in het herkomstland doet hier geen afbreuk aan. Nog naast het feit voorts dat verzoekende partij evenmin concreet heeft aangetoond een beschermenswaardig gezins- of familieleven met verwanten, of nog, een partner, in een andere Europese lidstaat te hebben, volgt de Raad de verwerende partij evenzeer dat verzoekende partij geen recht op verblijf in een andere lidstaat heeft en dat zij aldus dient terug te keren naar het herkomstland. Zo verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven elders in de Europese Unie, dan staat het haar vrij om vanuit haar land van herkomst ten aanzien van die Europese lidstaat de nodige stappen te zetten om gezinshereniging te bekomen. De bestreden beslissing verhindert haar dit niet. Er wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat zo verzoekende partij in bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België.

Met een verwijzing naar haar illegaal verblijf in België en haar bloot betoog over haar opgebouwde privéleven in België toont verzoekende partij evenmin aan dat zij in België gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat men een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip '*privéleven'* doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd en bestaat uit de optelsom van alle banden die de verzoekende partij met de Belgische samenleving is aangegaan (cfr. EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt. Verzoekende partij die illegaal op het grondgebied verbleef en zich bovendien bezondigde aan zware feiten van drugshandel, blijft, buiten de loutere bewering dat zij een privéleven heeft op dat vlak in gebreke, hetgeen des te problematischer is nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Dat het bestreden inreisverbod haar beroepsbeoefening zal beïnvloeden is geenszins ernstig. Verzoekende partij gaat er weerom geheel gratuit aan voorbij dat zij illegaal in België verbleef en dat zij ook niet heeft aangetoond verblijfsgerechtigd te zijn in een andere lidstaat. Gelet op het feit dat niet blijkt dat zij enig legaal beroepsverleden heeft in België, toont zij ook niet aan dat de verwerende partij enig relevant gegeven in die zin bij het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar heeft veronachtzaamd. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat indien verzoekende partij een geldige verblijfstitel heeft van een andere lidstaat, het bestreden inreisverbod enkel geldt voor het Belgische grondgebied en haar aldus niet verhindert naar deze lidstaat te reizen.

Dat de duurtijd van het inreisverbod enorme schade berokkend aan haar persoonlijke belangen wordt niet aangetoond. De Raad wijst er daarenboven op dat verzoekende partij conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of intrekking van het inreisverbod kan vragen.

2.9. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, benadrukt de Raad dat de verwerende partij wel degelijk omstandig gemotiveerd heeft waarom zij *in casu* een inreisverbod van tien jaar proportioneel acht. Daarbij heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de individuele omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat de opgelegde termijn buitenproportioneel is kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.10. Verzoekende partij toont met haar betoog, hetgeen niet verder reikt dan *supra* besproken, niet aan dat de verwerende partij enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER